

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa K. W.
przeciwko Szpitalowi (...) w W.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – P. (...) S.A. w W.
o zadośćuczynienie, rentę odszkodowawczą, odszkodowanie i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę
5.400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie prawa materialnego, powodujące, że nie ustalono podstawy odpowiedzialności pozwanego tj. naruszenie art. 361 § 1 k.c. w związku z art. 430 k.c. i art. 415 k.c. oraz art. 6 k.c.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia; w istocie zmierzają do zakwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych w zakresie przypisania pozwanemu odpowiedzialności za szkodę powódki oraz do podważenia oceny dowodów. Wypada przypomnieć, że - stosownie do

art. 398³ § 3 k.p.c. - podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W uzasadnieniu wniosku skarżący podniósł, że zasądzone na rzecz powódki kwoty z tytułu odszkodowania, renty i zadośćuczynienia są rażąco wygórowane, a sądy zasądzą coraz wyższe kwoty zadośćuczynienia zapominając „o sytuacji szpitali - publicznych placówek, których interesy w aspekcie społecznym są niedostrzegalne” oraz że liczba skarg na postępowanie lekarzy jest większa niż wynosi średnia europejska i kwota roszczeń pacjentów za szkody poniesione wskutek błędów zwiększa się.

Stwierdzenia te odbiegają od realiów niniejszej sprawy i nie mają znaczenia dla jej rozstrzygnięcia. Wypada zauważyć, że przeciwwagą dla dobra pacjenta nie może być interes ekonomiczny placówki medycznej. Z ustaleń Sądu drugiej instancji wynika, że personel pozwanego szpitala dopuścił się poważnych nieprawidłowości w postępowaniu w trakcie porodu powódki, co naraziło ją na niedotlenienie i doprowadziło do niepełnosprawności. Ustaleń tych Sąd dokonał w oparciu o opinie biegłych, a nie - jak twierdzi skarżący - w oparciu „o własne przekonania”. Należy również przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2019 r. poz. 1127 z późn. zm.) pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej. Do obowiązków lekarzy oraz personelu medycznego należy podjęcie takiego sposobu postępowania (leczenia), które gwarantować powinno, przy zachowaniu aktualnego stanu wiedzy i zasad staranności, przewidywalny efekt w postaci wyleczenia, a przede wszystkim nie narażenie pacjentów na pogorszenie stanu zdrowia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 287/09, OSP 2012, nr 10, poz. 95).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

